

Sygn. akt III C 1098/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski
Protokolant:	Stażysta Angelika Więckowska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa K. K. (1) sądowego zarządcy przymusowego nieruchomości przy ulicy (...) w S.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o ustalenie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda K. K. (1) sądowego zarządcy przymusowego nieruchomości przy ulicy (...) w S. na rzecz pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 287 (dwustu osiemdziesięciu siedmiu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 1098/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lutego 2018 roku, uzupełnionym pismem z dnia 10 września 2018 roku, powód K. K. (1) sądowy zarządca przymusowy nieruchomości przy Alei (...) oraz przy ulicy (...) w S. wniósł o ustalenie, że ochrona ubezpieczeniowa świadczona przez pozwane Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W. na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z dnia 24 sierpnia 2016 roku, potwierdzonej polisą nr (...), obejmuje następujące wypadki ubezpieczeniowe:

1) szkodę, jaką poniosło Stowarzyszenie (...) na rzecz (...) w S. na skutek awarii dźwigu osobowego w okresie od 5 września 2016 roku do 10 października 2016 roku, obejmującą utratę zarobków na skutek zmniejszenia liczby klientów korzystających z usług ww. podmiotu,

2) szkodę, jaką poniosła M. P. na skutek upadku przed budynkiem przy ulicy (...) w S. w dniu 5 stycznia 2017 roku, która to szkoda obejmuje: odszkodowanie w kwocie 510,41 złotych, zabezpieczenie kosztów dalszego leczenia w kwocie 710 złotych oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 8 000 złotych.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 maja 2016 roku w sprawie o sygn. akt VIII GC 287/15 został ustanowiony zarządcą przymusowym nad prawem użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę gruntu numer (...) o obszarze 0,2842 ha położoną w S. przy Alei (...) i ulicy (...) oraz prawem własności posadowionego na tym gruncie budynku pod nazwą Centrum Handlowo-Biurowe, stanowiącego odrębną nieruchomość, dla których Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą numer (...). W dniu 24 sierpnia 2016 roku powód zawarł z Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwierdzoną polisą numer (...) na okres od dnia 26 sierpnia 2016 roku do dnia 25 sierpnia 2017 roku. Umowa ta obejmowała ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego sądowego zarządcy przymusowego K. K. (1) jako zarządzającego ww. nieruchomością. Na skutek ustanowienia zarządcy przymusowego w trybie przepisu art. 752⁴ k.p.c. użytkownik wieczysty gruntu i właściciel posadowionego na nim budynku (...) Spółka Akcyjna w S. utracił prawo do zarządu przedmiotową nieruchomością, prowadzenia jej spraw i pobierania pożytków. Uprawnienia w tym zakresie przejął sądowy zarządca przymusowy, który działa nie „za” właściciela nieruchomości lecz „w jego miejsce”. Sądowy zarządca przymusowy ma również obowiązek ubezpieczenia nieruchomości.

W dniu 5 września 2016 roku w budynku Centrum Handlowo – Biurowego doszło do awarii dźwigu osobowego. Dźwig został dopuszczony do eksploatacji w dniu 10 października 2016 roku, a koszty naprawy i badania przeprowadzonego przez Urząd Dozoru Technicznego w S. poniósł powód. Najemca lokalu położonego w budynku Centrum Handlowo – Biurowego Stowarzyszenie (...) na rzecz (...) w S. zgłosiło powodowi szkodę, jaką poniosło na skutek awarii dźwigu osobowego w okresie od 5 września 2016 roku do 10 września 2016 roku, obejmującą utratę zarobków na skutek zmniejszenia liczby klientów korzystających z usług ww. podmiotu. Powód przekazał zgłoszenie szkody Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.. Ubezpieczyciel odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę, wskazując, że nie jest ona objęta umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ponieważ zdarzenie w postaci awarii windy w nieruchomości i jego następstwa należy rozpatrywać w zakresie polisy osobistej zarządcy nieruchomości.

W dniu 5 stycznia 2017 roku na terenie przed budynkiem Centrum Handlowo – Usługowego od ulicy (...) M. P. uległa wypadkowi, w wyniku którego złamała rękę. M. P. zgłosiła powstałą na skutek powyższego zdarzenia szkodę Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.. Pozwana odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za szkodę podnosząc, że winę za zdarzenie ponosi podmiot, któremu zarządca nieruchomości powierzył czynności utrzymania terenu, w tym odśnieżanie, K. K. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „N. – (...) Serwis (...)” w S.. Stosownie do treści przepisu art. 429 k.c. fakt zlecenia czynności porządkowych K. K. (2) powoduje, że ochrona ubezpieczeniowa nie znajduje zastosowania. W dniu 21 grudnia 2017 roku M. P. wezwała powoda do zapłaty odszkodowania w łącznej kwocie 9 220,41 złotych. Powód odmówił zapłaty, poszkodowana zainicjuje zapewne przeciwko niemu postępowanie sądowe o zapłatę.

W świetle powyższych okoliczności powód ma interes prawny w żądaniu ustalenia, że Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. ponosi, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwierdzonej polisą numer (...), odpowiedzialność za następstwa awarii dźwigu osobowego oraz wypadku, któremu uległa M. P.. Powód, niezależnie od kierowanych wobec niego roszczeń, ma prawo do dysponowania wiedzą w zakresie ochrony ubezpieczeniowej, jaką na podstawie zawartej umowy świadczy mu pozwany ubezpieczyciel oraz ustalenia treści wiążącej go umowy ubezpieczenia, przez co należy rozumieć konieczność ustalenia stosunku prawnego łączącego go z pozwaną.

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, że łączy go z powodem umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, stwierdzona polisą numer (...), zaprzeczył natomiast aby zdarzenia wskazane w żądaniu pozwu były objęte tą odpowiedzialnością. Umowa ubezpieczenia obejmowała odpowiedzialność cywilną związaną z prowadzeniem działalności i posiadaniem mienia, z wyłączeniem odpowiedzialności cywilnej związanej z wprowadzeniem produktu do obrotu. Objęta umową odpowiedzialność cywilna związana była z prowadzeniem

następującej działalności: wynajem i zarządzenie nieruchomości przy Al. (...) i ul. (...) w S., z wyłączeniem odpowiedzialności zawodowej pośrednika i zarządcy nieruchomości. Sądowy zarządca przymusowy przyznał, że ponosi odpowiedzialność za prawidłową pracę dźwigu osobowego, a także że poniósł koszty związane z usunięciem jego awarii i badaniem technicznym. Odpowiedzialność za awarię dźwigu osobowego objęta jest zatem odpowiedzialnością zawodową zarządcy nieruchomości. W odniesieniu natomiast do szkody zgłoszonej przez M. P. wskazać należy, że ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę, jeżeli odpowiedzialność cywilną za tą szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Utrzymanie miejsca, w którym doszło do wypadku zostało powierzone K. K. (2) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „N. – (...) Serwis (...)” w S., co z mocy przepisu art. 429 k.c. zwalnia od odpowiedzialności ubezpieczającego. Skoro zatem ubezpieczający nie ponosi odpowiedzialności za szkodę, wyłączona jest odpowiedzialność cywilna Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W..

Na rozprawie w dniu 23 lipca 2018 roku powód oświadczył, że M. P. zawiadzała go przed Sądem Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie do próby ugodowej w sprawie o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę będącą następstwem wypadku z dnia 5 stycznia 2017 roku. Termin posiedzenia w tej sprawie został wyznaczony na dzień 24 sierpnia 2018 roku.

Na rozprawie w dniu 23 lipca 2018 roku pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w odpowiedzi na pozew, a nadto podniósł, że powód nie ma interesu prawnego w wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem z dnia 5 maja 2016 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GC 287/15, w trybie zabezpieczenia roszczenia, ustanowił na okres do dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. o ustalenie i wydanie, zarząd przymusowy nad prawem użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę gruntu numer (...) o obszarze 0,2842 ha, położoną w S. przy Al. (...) oraz ul. (...) oraz prawem własności posadowionego na tym gruncie budynku pod nazwą Centrum Handlowo – Biurowe, stanowiącego odrębną nieruchomość, objętą księgą wieczystą Kw nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie i wyznaczył zarządcę przymusowego w osobie K. K. (1).

Niesporne, a nadto dowód:

- kopia postanowienia z dnia 05.05.2016 r. k. 16, k. 112, k. 158 verte.

W dniu 8 czerwca 2016 roku sądowy zarządca przymusowy K. K. (1) zawarł z K. K. (2) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą „N. – (...) Serwis (...)” w S. Porozumienie, na podstawie którego strony postanowiły, że od chwili objęcia w posiadanie nieruchomości przy Al. (...) i ul. (...) przez sądowego zarządcę przymusowego, K. K. (2) będzie wykonywał na rzecz sądowego zarządcy przymusowego usługi kompleksowej obsługi ww. nieruchomości na warunkach określonych w umowie o świadczenie usługi kompleksowej obsługi nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) i Al. (...) zawartej w dniu 19 lipca 2010 roku przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Zakres usługi kompleksowej objętej umową z dnia 19 lipca 2010 roku obejmował między innymi odśnieżanie terenu zewnętrznego.

K. K. (2) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „N. – (...) Serwis (...)” w S. w zakresie między innymi działalności pomocniczej związanej z utrzymaniem porządku w budynkach.

Dowód:

- wydruk z (...) k. 86,

- Porozumienie z dnia 08.06.2016 r. k. 159,

- umowa z dnia 10.07.2010 r. k. 160 – 170.

W dniu 25 sierpnia 2016 roku sądowy zarządca przymusowy K. K. (1), jako ubezpieczający, zawarł z Towarzystwem (...) w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w wariantcie 2, który obejmował odpowiedzialność cywilną związaną z prowadzeniem działalności i posiadaniem mienia, z wyłączeniem odpowiedzialności cywilnej związanej z wprowadzeniem produktu do obrotu. Objęta umową odpowiedzialność cywilna związana była z prowadzeniem następującej działalności: wynajem i zarządzanie nieruchomością przy Al. (...) i ul. (...) w S., z wyłączeniem odpowiedzialności zawodowej pośrednika i zarządcy nieruchomości, w tym odpowiedzialności za szkody zalaniowe powstałe w następstwie awarii instalacji urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, centralnego ogrzewania, klimatyzacyjnych, w tym szkody związane spowodowaniem cofnięcia cieczy w mieniu. Ochrona ubezpieczeniowa obejmowała odpowiedzialność cywilną za czyste szkody majątkowe.

Jako ubezpieczony wskazany został (...) Spółka Akcyjna w S..

Umowa została zawarta na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obowiązujących od dnia 1 marca 2016 roku, a jej zawarcie zostało stwierdzone polisą numer (...).

Zgodnie z postanowieniem par. 3 ogólnych warunków ubezpieczenia, ubezpieczyciel ubezpieczenia odpowiedzialność cywilną za szkody osobowe i rzeczowe, którą w myśl przepisów ubezpieczający ponosi w związku z prowadzeniem określonej w umowie ubezpieczenia działalności i posiadaniem mienia wykorzystywanego w tej działalności (...), jeżeli wypadek ubezpieczeniowy miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

Umowa została zawarta na okres od dnia 26 sierpnia 2016 roku do dnia 25 sierpnia 2017 roku.

Niesporne, a nadto dowód:

- polisa nr (...) k. 17 – 19, k. 112 verte – 113, k. 191 – 192, k. 220 – 221,

- ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej k. 20 – 24, k. 114 – 116.

W dniu 25 sierpnia 2016 roku sądowy zarządca przymusowy K. K. (1), jako ubezpieczający, zawarł z Towarzystwem (...) w W. umowę ubezpieczenia mienia od zdarzeń losowych, której przedmiotem był budynek handlowo – biurowy.

Jako ubezpieczony wskazany był (...) Spółka Akcyjna w S..

Umowa została zawarta na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obowiązujących od dnia 1 marca 2016 roku, a jej zawarcie zostało stwierdzone polisą numer (...).

Umowa została zawarta na okres od dnia 26 sierpnia 2016 roku do dnia 25 sierpnia 2017 roku.

Dowód:

- polisa nr (...) k. 25 – 29, k. 116 verte - 118.

W dniu 5 września 2016 roku w budynku Centrum Handlowo – Usługowego przy Alei (...) doszło do awarii dźwigu osobowego. Dźwig został dopuszczony do eksploatacji w dniu 10 października 2016 roku, a koszty naprawy i badania przeprowadzonego przez Urząd Dozoru Technicznego w S. poniósł powód.

Najemca lokalu położonego w ww. budynku Stowarzyszenie (...) na rzecz (...) w S. zgłosiło powodowi szkodę, jaką poniosło na skutek awarii dźwigu osobowego w okresie od 5 września 2016 roku do 10 września 2016 roku, obejmującą utratę zarobków na skutek zmniejszenia liczby klientów korzystających z usług ww. podmiotu.

Zarządca przymusowy K. K. (1) poinformował Stowarzyszenie (...) na rzecz (...) w S., że zgłoszona szkoda podlega ochronie ubezpieczeniowej udzielanej przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W. na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwierdzonej polisą numer (...).

Niesporne, a nadto dowód:

- pismo z dnia 12.12.2016 r. k. 30, k. 119.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego na podstawie informacji uzyskanych od ubezpieczającego, odmówiło przyjęcia odpowiedzialności za szkodę, wskazując w piśmie z dnia 2 marca 2017 roku, że zgłoszona przez Stowarzyszenie (...) na rzecz (...) w S. szkoda nie mieści się w zakresie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwierdzonej polisą numer (...). Umowa ubezpieczenia obejmowała odpowiedzialność cywilną związaną z prowadzeniem działalności i posiadaniem mienia, z wyłączeniem odpowiedzialności cywilnej związanej z wprowadzeniem produktu do obrotu. Objęta umową odpowiedzialność cywilna związana była z prowadzeniem następującej działalności: wynajem i zarządzanie nieruchomości przy Al. (...) i ul. (...) w S., z wyłączeniem odpowiedzialności zawodowej pośrednika i zarządcy nieruchomości. Sądowy zarządca przymusowy przyznał, że ponosi odpowiedzialność za prawidłową pracę dźwigu osobowego, a także że poniósł koszty związane z usunięciem awarii i badaniem technicznym.

Dowód:

- pismo z dnia 06.12.2016 r. k. 31, k. 119 verte - 120

- protokół z wykonania czynności dozoru technicznego k. 33, 35, k. 120 verte, 121 verte,

- faktura z dnia 26.09.2016 r. k. 34, k. 121,

- pismo z dnia 10.02.2017 r. k. 36, k. 122,

- pismo z dnia 02.03 2017 r. k. 37 – 38, k. 122 verte – 123.

W dniu 16 stycznia 2017 roku M. P. poinformowała sądowego zarządcę przymusowego K. K. (1), że w dniu 5 stycznia 2017 roku uległa wypadkowi – poślizgnęła się na oblodzonym chodniku przed wejściem do sklepu (...) przy Al. (...), na skutek którego doszło do złamania głowy kości promieniowej lewej i zwróciła się o udzielenie informacji o ubezpieczycielu udzielającym ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej.

Sądowy zarządca przymusowy K. K. (1) poinformował M. P., że ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej udziela Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W..

Dowód:

- pismo z dnia 16.01.2017 r. k. 44, k. 126, k. 197, k. 226 verte,

- notatka o wypadku k. 198,v k. 227,

- informacja o zdarzeniu wypadkowym k. 210,

- orzeczenie zaoczne dla OC k. 188 -189, k. 217 218

- karta leczenia szpitalnego k. 209 verte,

- pismo z dnia 19.01.2017 r. k. 45, k. 126 verte,

- pismo z dnia 27.01.2017 r. k. 46., k. 127.

Pismem z dnia 8 maja 2017 roku sądowy zarządca przymusowy K. K. (1) złożył wniosek o przyjęcie przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W. odpowiedzialności cywilnej z tytułu polisy numer (...) za skutki wyłączenia z eksploatacji dźwigu osobowego w budynku przy Al. (...) i ul. (...) okresie od 5 września 2016 roku do 10 października 2016 roku. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że do awarii dźwigu osobowego doszło na skutek okoliczności, za które zarządca nie ponosi odpowiedzialności, a zatem zdarzenie to nie jest objęte obowiązkowym zawodowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej zarządcy nieruchomości.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. podtrzymała stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 2 lutego 2017 roku.

Dowód:

- pismo z dnia 08.05.2017 r. wraz z wyciągiem z książki nadawczej k. 39 – 41, k. 123 verte – 124,

- pismo z dnia 03.04.2017 r. k. 42 – 43, k. 125.

Pismem z dnia 29 maja 2017 roku M. P. wezwała Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W. do zapłaty 9 220,41 złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę doznaną na skutek wypadku z dnia 5 stycznia 2017 roku.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 29.05.2017 r. k. 193 – 197, k. 222 – 226,

- faktura nr (...) k. 203 verte, k. 228 verte,

- faktura VAT nr (...) k. 204, k. 229,

- faktura VAT nr (...) k. 204 verte, k. 229 verte,

- faktura VAT nr (...)_ (...) k. 205, k. 230,

- faktura VAT nr (...) k. 205 verte, k. 230 verte,

- faktura VAT nr (...) k. 206, k. 231,

- faktura VAT nr (...) k. 206 verte, k. 231 verte,

- faktura VAT nr (...) k. 207, k. 232,

- faktura VAT Nr (...) k. 207, k. 232,

- faktura VAT nr (...) k. 206 verte, k. 232 verte,

- faktura VAT nr (...) k. 207 verte, k. 232 verte,

- zaświadczenie k. 209,

- zaświadczenia lekarskie k. 210 verte – 212, k. 234 – 237.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, pismem z dnia 17 sierpnia 2017 roku, odmówiło przyjęcia odpowiedzialności za szkodę, jakiej doznała M. P. na skutek zdarzenia z dnia 5 stycznia 2017 roku, wskazując, że ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę, jeżeli odpowiedzialność cywilną za tą szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Utrzymanie miejsca, w którym doszło do wypadku zostało powierzone K. K. (2) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „N. – (...) Serwis (...)” w S., co z mocy przepisu art. 429 k.c.

zwalnia od odpowiedzialności ubezpieczającego. Skoro zatem ubezpieczający nie ponosi odpowiedzialności za szkodę, wyłączona jest odpowiedzialność cywilna Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W..

Dowód:

- pismo z dnia 13.06.2017 r. k. 187, k. 216,
- pismo z dnia 13.06.2017 r. skierowane do pełnomocnika M. P. k. 190, k. 219,
- pismo z dnia 04.07.2017 r. k. 178 verte – 179, k. 213,
- pismo z dnia 21.07.2017 r. k. 174 verte – 175, k. 176 – 178,
- pismo z dnia 17.08.2017 r. k. 47 – 48, k. 127 verte – 128, k. 151, k. 153 verte – 154, k. 154 verte – 155, k. 157.

M. P. zwróciła się do Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. o przesłanie kopii umowy zawartej z K. K. (2).

Dowód:

- wiadomość e – mailowa z dnia 06.09.2017 r. k. 143 verte, k. 147 verte, k. 152,
- wiadomość e- mailowa z dnia 11.01.2018 r. k. 142 verte, k. 147.

Sądowy zarządca przymusowy K. K. (1) nie zgodził się ze stanowiskiem Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. wyrażonym w piśmie z dnia 17 sierpnia 2017 roku.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. podtrzymała stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 17 sierpnia 2017 roku.

Dowód:

- pismo z dnia 08.09.2017 r. k. 49, k. 128 verte, k. 149 verte,
- pismo z dnia 05.10.2017 r. k. 50, k. 129, k. 148 verte – 149,

Pismem z dnia 21 grudnia 2017 roku M. P. wezwała sądowego zarządcę przymusowego K. K. (1) do zapłaty kwoty 9 220,41 złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę doznaną na skutek wypadku z dnia 5 stycznia 2017 roku.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 21.12.2017 r. k. 51 – 60, k. 129 verte – 134.

Pismem z dnia 29 grudnia 2017 roku sądowy zarządca przymusowy K. K. (1) ponownie zwrócił się do Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. o zmianę stanowiska wyrażonego w piśmie z dnia 17 sierpnia 2017 roku i przyjęcie odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 5 stycznia 2017 roku z udziałem M. P..

Dowód:

- pismo z dnia 29.12. 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 61- 62, k. 134 verte – 135, k. 148.

Sądowy zarządca przymusowy K. K. (1) odmówił zapłaty żądanej przez M. P. kwoty, wskazując, że do wypadku doszło z przyczyn leżących wyłącznie po jej stronie.

Dowód:

- pismo z dnia 16.01.2018 r. k. 63 – 64, k. 135 verte – 136.

Pismem z dnia 20 stycznia 2018 roku M. P. wezwała Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W. do zapłaty 9 220,41 złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę doznaną na skutek wypadku z dnia 5 stycznia 2017 roku.

Dowód:

- pismo z dnia 20.01.2018 r. k. 139 verte – 141, k. 144 verte – 146.

W piśmie z dnia 22 stycznia 2018 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. podtrzymała stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 17 sierpnia 2017 roku.

Dowód:

- pismo z dnia 22.01.2018 r. k. 65 – 66, k. 136 verte – 137.

Pismem z dnia 1 lutego 2018 roku M. P. wezwała K. K. (2) do zapłaty kwoty 9 220,41 złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę doznaną na skutek wypadku z dnia 5 stycznia 2017 roku.

K. K. (2) odmówił zapłaty, wskazując, że usługi wykonywał na zlecenie sądowego zarządy przymusowego nieruchomości przy Al. (...) i ul. (...).

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 01.02.2018 r. k. 67 – 69, k. 137 verte – 139,

- pismo k. 141 verte, k. 146 verte.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

W ocenie Sądu orzekającego powód nie wykazał (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 189 k.p.c.) istnienia interesu prawnego w wytoczeniu powództwa w treści określonej w pozwie. Nadto, nawet gdyby ewentualnie przyjąć, że powód jednak taki interes prawny posiada (czemu Sąd orzekający przeczy z powodów wskazanych poniżej), to i tak powód nie wykazał, aby pozwana podnosiła odpowiedzialność za dwa zdarzenia, to jest awarię windy i upadek osoby trzeciej przed budynkiem.

Powód nie wykazał (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 189 k.p.c.) istnienia interesu prawnego w wytoczeniu powództwa w treści określonej w pozwie – czy to w treści określonej ogólnie jak w pozwie, czy po sprecyzowaniu żądania pozwu, jak w piśmie procesowym z dnia 10 września 2018 r.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 189 k.p.c. w związku z art. 822 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Przepis art. 189 k.p.c., aczkolwiek zamieszczony w Kodeksie postępowania cywilnego, ma charakter materialnoprawny, stanowi bowiem podstawę dochodzenia roszczeń. Formuła przepisu art. 189 k.p.c. - ustalenie prawa bądź stosunku prawnego - jest tak szeroka, że obejmuje wszelkie prawa i stosunki prawne w zakresie prawa cywilnego, z wyjątkiem tych, w przypadku których ustawodawca przewidział wyraźne wyłączenie bądź przewidział wyraźnie szczególny tryb takiego ustalenia. Przedmiotem ustalenia na podstawie omawianego przepisu może być wyłącznie, co wynika wprost z jego treści, jedynie prawo lub stosunek prawny. Przepis ten nie może natomiast stanowić podstawy powództwa o ustalenie faktu, stanu faktycznego lub dowodów, które miałyby być wykorzystane w innym

procesie, poza jednym wyjątkiem ustalenia przez sąd faktu o charakterze bezpośrednio prawotwórczym, który w istocie zmierza do ustalenia prawa lub stosunku prawnego np. ustalenie, że dane zdarzenie było wypadkiem przy pracy, czy też ustalenie postanowienia umownego określonej treści (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 563/97; wyrok z dnia 5 czerwca 2007 r., I UK 8/07; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2006 r., II PZP 14/05).

Powództwo o ustalenie stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione jedynie wtedy, gdy spełnione są łącznie dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje. Pierwsza z tych przesłanek warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda. Wykazanie zaś istnienia drugiej z tych przesłanek decyduje o kwestii zasadności powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2011r., II CKN 898/00 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., II PK 167/09). Ciężar dowodu w zakresie spełnienia powyższych przesłanek spoczywa, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2000 roku, I CKN 903/00 oraz z dnia 14 stycznia 2015 roku, I CSK 1057/14).

Interes prawny istnieje wówczas, gdy zachodzi stan niepewności co do istnienia stosunku prawnego lub prawa, a wynik postępowania doprowadzi do usunięcia niejasności i wątpliwości w tym zakresie i zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. O prawnym charakterze interesu - czyli o potrzebie wszczęcia określonego postępowania i uzyskania oznaczonej treści wyroku - decyduje obiektywnie istniejąca potrzeba ochrony sfery prawnej powoda. Uzależnienie powództwa o ustalenie od istnienia interesu prawnego należy oceniać elastycznie, z uwzględnieniem konkretnych okoliczności danej sprawy i wykładni celowościowej. Pojęcie to powinno być tak interpretowane, by uwzględniało ocenę, czy wynik postępowania doprowadzi do usunięcia wątpliwości istniejących na tle określonego stosunku prawnego i zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów. Powództwo z art. 189 k.p.c. musi być celowe, ma bowiem spełniać realną funkcję prawną, a wydane na tej podstawie orzeczenie winno skutkować określeniem w sposób jednoznaczny sytuacji prawnej stron. Nie można zakwestionować interesu prawnego w żądaniu ustalenia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma ono znaczenie zarówno dla obecnych, jak i przyszłych możliwych, ale obiektywnie prawdopodobnych stosunków prawnych i praw, czy sytuacji prawnej podmiotu występującego z żądaniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2017 roku, V ACa 984/17). Natomiast o braku takiego interesu można mówić zarówno wówczas, gdy powód nie ma jakiegokolwiek potrzeby ustalenia prawa lub stosunku prawnego, jak również wtedy, gdy może on osiągnąć w pełni ochronę swych praw w sposób prostszy i łatwiejszy np. w procesie o świadczenie albo ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2 lutego 2018 roku, I ACa 724/1, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2017 roku, V CSK 52/17). W wyroku z dnia 10 kwietnia 2014 roku Sąd Najwyższy przyjął jednak, że możliwość wytoczenia powództwa o świadczenie, nie wyklucza istnienia interesu prawnego w ustaleniu stosunku prawnego lub prawa, gdy ustalenie takie zapewni w większym stopniu ochronę praw powoda niż orzeczenie zobowiązujące do świadczenia. Ograniczanie możliwości wystąpienia z powództwem o ustalenie w takich sytuacjach byłoby sprzeczne z jego celem, którym, jak się podkreśla, jest zapewnienie skutecznej ochrony prawnej realizowanej w ramach szeroko pojmowanego dostępu do sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2014 roku, II PK 179/13). Powództwo o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa jest uzasadnione w sytuacji, gdy zgłoszone żądanie zmierza - w większej mierze niż inne mogące wchodzić w rachubę postępowania - do zapewnienia ochrony praw osoby zainteresowanej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 316 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Stan rzeczy o jakim mowa w cytowanym przepisie obejmuje zarówno stan faktyczny, ustalony w danej sprawie jak i stan prawny.

Okoliczności faktyczne sprawy ustalone na dzień zamknięcia rozprawy nie dają podstaw do przyjęcia, że powód ma interes prawny w ustaleniu, że pozwany ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za skutki awarii dźwigu osobowego,

która miała miejsce w okresie od dnia 5 września 2016 roku do dnia 10 października 2016 roku oraz za skutki wypadku, któremu uległa M. P. w dniu 5 stycznia 2017 roku.

Uzasadnienie faktyczne istnienia interesu prawnego powoda w wytoczeniu powództwa zostało zawarte na stronie drugiej treści pozwu, jednakże jest ono nieprzekonujące, w tym sensie, aby stanowiło rzeczywiście o istnieniu interesu prawnego powoda w wytoczeniu powództwa – w ogólności o ustalenie, że pozwana ponosi odpowiedzialność za dwa zdarzenia jak opisane w pozwie i piśmie procesowym z dnia 10 września 2018 r.

Strona powodowa wywodzi interes prawny z faktu, że pozwana uchyla się od wynikających z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwierdzonej polisą numer (...), a poszkodowani ww. zdarzeniami kierują roszczenia z tytułu naprawienia szkody do powoda.

Okoliczność, że uprawnieni do odszkodowania kierują roszczenia z tego tytułu do ubezpieczonego, nie stanowi podstawy do uznania, że zachodzi konieczność zapewnienia ochrony praw powoda wynikających z umowy ubezpieczenia na drodze powództwa o ustalenie – de facto powód chciał uzyskać orzeczenie przesadzające odpowiedzialność pozwanej względem potencjalnych podmiotów poszkodowanych – osób trzecich, które nawet nie są stronami niniejszego postępowania – w zakresie wskazanym w żądaniu pozwu oraz że wydane w tym przedmiocie orzeczenie usunie niepewność co do zakresu ochrony ubezpieczeniowej przysługującej powodowi na podstawie umowy stwierdzonej polisą numer (...).

Na dzień zamknięcia rozprawy – art. 316 § 1 k.p.c. – ani powód ewentualnie nie zaspokoił roszczeń podmiotów poszkodowanych, ani nawet nie wiadomo w sposób bezsporny i pewny, że takie roszczenia tym podmiotom przysługują względem powoda, mając na względzie ewentualne podstawy materialnoprawne roszczeń podmiotów poszkodowanych.

Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie natomiast z przepisem art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Potencjalni poszkodowani co do zasady mogą kierować swoje roszczenia albo w stosunku do powoda jako potencjalnego sprawcy szkody, albo w stosunku do pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, albo do obu podmiotów łącznie.

W świetle treści cytowanych przepisów odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej ma charakter wtórny w stosunku do odpowiedzialności bezpośredniego sprawcy szkody. Innymi słowy, ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej powoduje, że ubezpieczyciel zobowiązany jest naprawić szkodę osobie trzeciej, za którą to szkodę odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony na podstawie przepisów prawa cywilnego. Zgodnie z art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową odpowiedzialności cywilnej może wprawdzie dochodzić odszkodowania bezpośrednio od ubezpieczyciela, ale odpowiedzialność ta, co do zasady, odpowiada odpowiedzialności ubezpieczonego. Z treści przepisu art. 822 § 4 k.c. wynika natomiast, że jeżeli osoba ponosząca odpowiedzialność cywilną za szkodę jest ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej, poszkodowany ma dwóch dłużników: tę osobę oraz ubezpieczyciela. Przepis ten nie wyklucza możliwości żądania przez poszkodowanego odszkodowania wyłącznie od osoby odpowiedzialnej za szkodę. Z chwilą zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej powstają stosunki prawne między ubezpieczonym i ubezpieczycielem, między ubezpieczonym sprawcą szkody i poszkodowanym oraz między ubezpieczycielem i poszkodowanym. Tworzą one zobowiązanie in solidum (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72 oraz uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 1974 r., zasada prawna, III CZP 75/73). Istota zobowiązania in solidum polega na tym, że dłużnicy z różnych tytułów prawnych zobowiązani są do spełnienia na rzecz tego samego wierzyciela identycznego świadczenia, z tym skutkiem, że spełnienie świadczenia przez jednego dłużnika zwalnia drugiego. Jeżeli zatem ubezpieczyciel zapłaci poszkodowanemu należne mu odszkodowanie, to

ustaje obowiązek odszkodowawczy ubezpieczonego. Jeżeli natomiast roszczenie poszkodowanego nie zostanie w całości zaspokojone, poszkodowany może zwrócić się do sprawcy szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 kwietnia 2016 r., I ACa 22/16). Do przypadków odpowiedzialności in solidum stosuje się w drodze analogii przepisy o zobowiązaniach solidarnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1997 roku, II CKU 78/97). Przepis art. 366 § 1 i 2 k.c. stanowi, że kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani. Z istoty odpowiedzialności solidarnej, wynika, że uprawniony do świadczenia może żądać całości lub części świadczenia nie tylko od wszystkich dłużników łącznie, ale także od każdego z osobna. Prawo zaś wyboru dłużnika przy solidarności biernej należy wyłącznie do wierzyciela.

To wierzyciel decyduje od kogo, w jakim rozmiarze i w jaki sposób chce dochodzić zaspokojenia przysługującego mu roszczenia. Uprawnienie wierzyciela do wyboru dłużnika, który ma spełnić świadczenie w całości lub części, nie podlega ograniczeniom i nie może być kwestionowane przez żadnego z dłużników solidarnych, a możliwość żądania świadczenia od wybranego przez siebie dłużnika przysługuje wierzycielowi zarówno w postępowaniu przedsądowym, jak i sądowym, a zatem wierzyciel może dochodzić swych roszczeń jednym pozwem przeciwko wszystkim lub tylko niektórym dłużnikom albo odrębnymi pozwami przeciwko każdemu (niektórym) z nich (zgodnie z zasadą jeden dłużnik - jeden pozew), a egzekucję może skierować jednocześnie przeciwko wszystkim dłużnikom, kilku z nich lub jednemu. Stąd też zarówno odmowa przyjęcia odpowiedzialności za szkodę przez ubezpieczyciela (uchylanie się od tej odpowiedzialności) jak i kierowanie przeciwko powodowi roszczeń wynikających ze zdarzeń, które są objęte umową odpowiedzialności cywilnej, w tym również i na drodze sądowej, nie przemawia za istnieniem interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela za następstwa wskazanych w żądaniu pozwu zdarzeń.

Treść orzeczenia ustalającego odpowiedzialność ubezpieczyciela za skutki określonego zdarzenia nie wyłącza wynikających z przepisów kodeksu cywilnego zasad odpowiedzialności za szkodę ubezpieczonego i ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność tylko wtedy i tylko w takim zakresie, w jakim odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony sprawca. Nie zwalnia zatem ubezpieczonego od odpowiedzialności za szkodę w przypadku, gdy uprawniony do odszkodowania skieruje przeciwko niemu roszczenia na drodze sądowej. Uprawniony do odszkodowania bowiem, zgodnie z przepisem art. 366 § 1 k.c., będzie w dalszym ciągu uprawniony do kierowania roszczeń również i do powoda.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej są zobowiązania pieniężne ubezpieczającego, które ubezpieczyciel zobowiązuje się spełnić za niego. Celem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nie jest zwolnienie sprawcy szkody od odpowiedzialności, lecz zapewnienie poszkodowanemu wynagrodzenia doznanych szkód w drodze przejęcia przez ubezpieczyciela zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego albo ubezpieczonego. Wskazać przy tym należy, że ochrona w ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej odnosi się nie do poszczególnych przedmiotów, lecz do globalnej sytuacji majątkowej ubezpieczającego, która mogłaby doznać uszczerbku z powodu powstania u niego obowiązku zapłaty odszkodowania. Zawarcie umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej nie wyłącza odpowiedzialności cywilnej sprawcy (ubezpieczającego bądź ubezpieczyciela). Ochroną jest objęty jedynie majątek ubezpieczonego przed uszczerbkiem, jaki w nim może zostać wywołany przez konieczność zapłaty odszkodowania. Przeciwnie, ubezpieczający bądź ubezpieczony jest nadal zobowiązany i, co do zasady, przeciwko niemu powinno zwrócić się roszczenie odszkodowawcze. Ubezpieczyciel będzie natomiast zobowiązany jedynie do wypłaty odpowiedniego odszkodowania. Sprawcy wypadku, którego odpowiedzialność odszkodowawcza objęta została ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej, nie przysługuje w rezultacie wobec ubezpieczyciela roszczenie o zwolnienie go przez tego ubezpieczyciela z obowiązku naprawienia szkody wobec poszkodowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2005 roku, IV CK 706/04). Zaspokojenie natomiast przez ubezpieczonego roszczeń uprawnionego z tytułu wypadku objętego umową ubezpieczenia cywilnego nie zwalnia ubezpieczyciela od obowiązku świadczenia. Okoliczność ta powoduje jedynie, że uprawnionym do żądania zapłaty od ubezpieczyciela w miejsce poszkodowanego staje się ubezpieczony. Roszczenie powyższe należy wyprowadzać bezpośrednio z

art. 822 § 1 k.c., gdyż stanowi roszczenie o spełnienia przez pozwanego ubezpieczyciela świadczenia, którego obowiązek spełnienia wynika z zawartej umowy. Podkreśla się w tym kontekście, że art. 822 k.c. nie ogranicza podmiotowego zakresu uprawnionych do otrzymania od ubezpieczyciela zapłaty jedynie do kręgu osób trzecich, z pominięciem ubezpieczającego. Dodaje się jednak, że przesłanką powstania tego roszczenia jest uprzednie spełnienie świadczenia przez ubezpieczonego na rzecz poszkodowanego. W przypadku gdyby powód zaspokoił roszczenie czy to Stowarzyszenia (...) na rzecz (...) w S. czy to na rzecz M. P. z tytułu odpowiednio awarii dźwigu osobowego i wypadku z dnia 5 stycznia 2017 roku, przysługiwałoby mu wobec pozwanego Towarzystwa (...) w W. roszczenie o zapłatę zapłaconych poszkodowanym kwot na podstawie przepisu art. 822 § 1 k.c. W postępowaniu tym przedmiocie badania będzie kwestia, czy przedmiotowe zdarzenia są wypadkami ubezpieczeniowymi w rozumieniu postanowień umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwierdzonej polisą numer (...) i w konsekwencji, czy ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za skutki tych zdarzeń i w jakim zakresie.

Niesporne jest, że strona powodowa do dnia zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie nie zaspokoila roszczeń żadnego z poszkodowanych na skutek dwóch objętych żądaniem pozwu zdarzeń. Nie przysługują jej zatem wobec pozwanego ubezpieczyciela żadne roszczenia z umowy ubezpieczenia, które uzasadniałyby ustalenie istnienia odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki zdarzeń wskazanych w żądaniu pozwu. Aktualnie zatem powód nie ma żadnej potrzeby ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki wskazanych w pozwie zdarzeń. W przypadku, gdy zaktualizuje się po stronie powoda roszczenie o zapłatę, powód będzie mógł żądać takiego ustalenia, jako przesłanki rozstrzygnięcia w postępowaniu o zapłatę.

Sąd orzekający podkreśla, mając na względzie uzasadnienie pozwu – vide karta druga pozwu – że powód w konsekwencji nie wykazał interesu prawnego, aby żądanie przesądzenia zasady odpowiedzialności pozwanej za dwa w/w zdarzenia było mu do czegoś konieczne, w tym sensie, aby definitywnie zakończyło potencjalny spór stron. Ewentualne uzyskanie pozytywnego orzeczenia w niniejszej sprawie – jak chciał powód, wbrew jego stanowisku, nie przymusi pozwanej do wypłaty odszkodowań potencjalnym podmiotom poszkodowanym (które nie są stronami niniejszego postępowania, zatem orzeczenie nie będzie podstawą ich roszczeń), a do tego zmierzał powód wytaczając powództwo. Nie sposób podzielić stanowiska powoda, dla uzasadnienia według jego oceny istnienia interesu prawnego, aby przesądzenie kwestii odpowiedzialności pozwanej w niniejszym procesie, jak wywodzi powód, miało zapewnić wywiązanie się przez pozwaną z przyjętych obowiązków – tu wypłaty odszkodowań. Przecież potencjalnie pozwana będzie odpowiadać dopiero jak poszkodowani wytoczą przeciwko niej powództwo, a Sąd je uwzględni lub ewentualnie zapadnie prawomocny wyrok przeciwko powodowi – powód zaspokoi roszczenie i wtedy dopiero będzie mógł domagać się zapłaty przeciwko pozwanej na zasadzie roszczenia regresowego (tu przesłanka odpowiedzialności pozwanej będzie podstawą rozważań w aspekcie zasadności roszczenia o zapłatę). Jak wskazano, pozytywny wyrok w niniejszej sprawie nie stanowi podstawy dla ustalenia odpowiedzialności pozwanej na linii pozwana – podmioty poszkodowane, albowiem podmioty poszkodowane nie są stroną niniejszego postępowania, a pozwana potencjalnie mimo pozytywnego wyroku w niniejszej sprawie, w stosunku do podmiotów poszkodowanych i tak może odmówić spełnienia świadczenia – wyrok w niniejszej sprawie nie będzie miał znaczenia dla legitymacji potencjalnych podmiotów poszkodowanych względem pozwanej.

Nadto należy podkreślić, że interesy powoda i tak potencjalnie są chronione. O ile podmioty poszkodowane wytoczą powództwo przeciwko powodowi, to powód może na przykład wezwać do udziału w sprawie pozwaną w charakterze interwenienta ubocznego, niewykluczone też, że może w toku procesu dojść do przekształceń podmiotowych – art. 194 § 3 k.p.c. Niewykluczone też, że powód, o ile zaspokoi roszczenia osób poszkodowanych, może na zasadzie roszczenia zwrotnego dochodzić zapłaty od pozwanej.

Mając powyższe na uwadze, powództwo należało oddalić, skoro powód nie wykazał (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 189 k.p.c.) istnienia interesu prawnego w wytoczeniu powództwa w treści określonej w pozwie, czy w treści pisma procesowego z dnia 10 września 2018 r.

Niezależnie od powyższego, wskazać należy, że nawet gdyby uznać istnienie interesu prawnego powoda w wytoczeniu powództwa w treści określonej w niniejszym postępowaniu, to i tak powód nie wykazał, aby pozwana ponosiła

odpowiedzialność za dwa powołane przez powoda zdarzenia. Powód w zasadzie ograniczył się do przedłożenia tylko określonych dokumentów i złożenia oświadczeń. Są to dowody niewystarczające dla ustalenia istnienia odpowiedzialności pozwanej za zdarzenia wskazane przez powoda.

Odnosnie zdarzenia związanego z awarią windy, brak podstaw do przyjęcia, aby powód odpowiadał za skutki awarii windy względem najemcy – powołanego Stowarzyszenia. W niniejszym postępowaniu nie wykazano zawinienia powoda w awarii windy (art. 415 k.c.), co miałyby implikować odpowiedzialność pozwanej na zasadzie art. 822 § 1 k.c., skoro powód nie ponosi odpowiedzialności na zasadzie ryzyka za awarię windy.

Również odnośnie zdarzenia dotyczącego upadku osoby trzeciej, brak wystarczających dowodów, aby uznać, że powód odpowiada za to zdarzenie, skoro sam powód w pismach kierowanych do poszkodowanej kwestionuje swoją odpowiedzialność za zdarzenie, a przecież odpowiedzialność pozwanej jest pochodną odpowiedzialności ubezpieczającego lub ubezpieczonego. Strona powodowa nie przedłożyła wystarczających i wiarygodnych dowodów, aby ustalić, że powód ponosi odpowiedzialność za upadek osoby trzeciej, a tym samym pozwana na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Nadto, co wynika z dokumentów przedłożonych przez powoda, niewykluczonym jest, że za szkodę nie odpowiada powód na zasadzie art. 429 k.c. – powierzenie czynności profesjonalistom – tu K. K. (2) na podstawie odpowiedniej umowy.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów złożonych przez obydwie strony, które uznał za wiarygodne, albowiem nie zostały skutecznie zakwestionowane przez stronę przeciwną i nie naprowadzono wobec nich żadnych przeciwdowodów.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., składa się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, którego wysokość ustalono na podstawie przepisu par. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.) na kwotę 270 złotych oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych.

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji wyroku.

S., dnia 26 października 2018 r., Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 1098/18

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce terminowego sporządzania uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć:
 - pełnomocnikowi powoda,
 - pełnomocnikowi pozwanej.
3. Akta przedłożyć z pismem, apelacją lub za 30 dni.

S., dnia 26 października 2018 r., Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski